

בנקודת מצפה ממדרגה ראשונה וביכולת לשחק את כל האגף השמאלי של האויב באש תותחיה. הצלחתנו זכתה להוקרה מרובה. במיוחד ראוי לציין את דברי ההערכה שהעביר אלינו במברק הגנרל וייל. גם הקצינים האנגלים וההודים שעלו אל ראש ההר כעבור ימים מספר נתקשו להבין, כיצד עלה בידינו בכלל להגיע למקום, כשאנו עמוסים ציוד צבאי מלא, להכנס בקרב עז עם האויב שעלה עלינו במספרו פי 5 ולא בד בסך הכל איש אחד. אחרי ההר הזה בא תורו של שני, שלישי, רביעי, ועשירי, וכל כבוש היה מעשה רצוף גבורה. ולבסוף נפל בגורל הקומנדו לכבוש, יחד עם פלוגות צבא אחרות, את הפסגה האחרונה ששרדה בידי האיטלקים. על פלוגה הקומנדו הוטל לצאת בראש הצבא המתקף, ובמקרה שהתקומותה תעצר, היה על פלוגה שניה שהלכה בעקבותיה, למלא את מקום האגודות. ברם, ברגע האחרון החליט הדוכס מאוסטה שפקד על 8.000 חיילים – להכנע.

ג.

מנוחתנו באחת מערי אריתריאה ארכה הפעם חודש ימים. אחרי זה השתתפה הקומנדו בסעם השלישית בקרב, לפני גונדר, המבצר האיטלקי האחרון בחבש, והעיר מוקפת הרים וקופים. אי אפשר היה אף להעלות על הדעת את כבושה בדרך של התקפת-סער, ביחוד לאחר שהמעבר היחיד, וולצ'אפיט, חסום היה בשני מקומות בסלעים וזרוע מוקשים. הוחלט לשים מצור על האיטלקים ולכפות עליהם כניעת-רעב.

חבדינו מלאו תפקידים שונים בשמירה על המצודות שנבנו לאורך רכס ההרים האמור. בלילות היינו מלוים את החפדים ההודים שעבדו בפנינו המוקשים ובהסרת המחכומים מהדרכים. המקום היה בטוח ממכונות-היריה של האויב. ביום אי אפשר היה להגיע לשם. החלקות שבהן פעלנו נמצאו תחת אש מתמדת של הארטילריה האיטלקית. אף על פי כן אבד לנו רק איש אחד. ואף הוא במקרה, מפגיעת שרפנל.

זמן שהותנו ליד גונדר עונת הגשמים העזים ביותר היתה, ולא משמר טיור אחז היה יוצא עם בוקר בצאת השמש וחוזר עם ערב רטוב עד לעצמות. המים היו חודרים גם למצודות. מזמן לזמן היו משמרות-טיור איטלקיים מגיחים מן המבצרים ופושטים בכסרים לחפש מזון. גם אחרי אלה היה עלינו לרדוף. חדשים עברו בתנאים קשים אלה. ההתקפות המתמידות, הגשמים והרעב הכניסו רוח תבוסה בחיל המצב האיטלקי. התחילה בריחה המונית ובסופה – הונף דגל לבן.

וגם הפעם עברו בסך בפני הקומנדו הארץ-ישראלית כארבעת אלפים שבויי-אויב.

כ י ב ו ש ב י ת

(ספור-מסגרת לתרגיל קומנדו)

הצנחנים ירדו לפנות ערב, כמעט עם חשכה. הפטרול, שהיה במרחק קילומטר אחד בערך, ראה מרחוק כיצד ירדו מלמעלה קמו על רגליהם, רצו לקראת הגבעה ועלו עליה. על הגבעה עמד בית בן שתי קומות, מוקף גדר-אבן גבוהה. אנשי הפטרול ידעו שבבית נמצאים רק שתי נשים וזנות וילד, ואיש לא יפריע, איפוא, לצנחנים להשתלט עליו. פעולתם הראשונה היתה להודיע על-כך ליחידתם שנמצאה במרחק 6 ק"מ. נשלח רץ, אך הוא לא יוכל לעשות את הדרך בפחות מ-45 רגע, ובינתיים מה? אנשי הפטרול גשאו להשגיח אם לא ירדו צנחנים נוספים. הם היו ארבעה. חתשיך. הרץ-השליח חזר ואתו הפקודה: להתקיף את הבית לפנות בוקר. בשעה בין 3-4 על הפטרול לנסות לחדור ולהתבצר באחת מפנינות הבית, כדי לסייע להתקפה כללית. מספר הצנחנים שבבית היה קרוב ל-30. הפטרול התחיל להתקרב לבית. האנשים בנעלי-גומי הרימו בזוויות רגל אחרי רגל וצעדו בצעדים חרישים שלא להזיז אבן, כדי לא לעורר רעש. כשהגיעו לרגלי הגבעה החליט המפקד כי עליהם לנסות ולחדור, —

ודוקא מהמקום הקשה ביותר לחדירה, משום ששם בודאי לא חיכו להם. והמקום הקשה היה קשה באמת. היתה שם משוכה של צבר ברוחב של 30 מטר. הם התקרבו בוחילה. שלשה מהם נשארו במקום שהוחלט לפרוץ בו את הפרץ. הם עטפו את ידיהם בסמרטוטים. לאט לאט התחילו לחתוך בעץ העקשני. העץ דקר והתנגד. אבל לאט לאט התגברו עליו. ושני אנשים, במרחק של 30 מטר מכל צד, השגיחו על הנעשה בבית. ניכר היה כי הבית נשמר יפה. על רקע השמים הרגישו בזקיף שהיה למעלה, על הגג, בקומה השנייה, ושמעו כשהוא משמיע קול מפעם בפעם, ונענה כנראה מגוונות הקומה הראשונה. בחצר הסתובבו שנים ועוד שנים התהלכו כל הזמן לאורך קיר-האבן של הבית מבחוץ. מדי פעם, כאשר השנים שהסתובבו בחוץ היו מתקרבים עד משוכת הצבר ונשמע קול צעדיהם, חללו הסכינים לעבור. ובהתרחק הצעדים עברו שלושת האנשים ביתר מרץ. וכך נקפו שעות, וסוף סוף נפרצה הפרצה. עכשיו יש לעשות את העיקר: לחזור לתוך הבנין. אבל כיצד? מה לעשות עם הזקיסים העומדים בחוץ? לסלקם בסכינים? אבל אם דבר זה לא יעלה בידם – מן הנמנע יהיה לחזור. הוחלט לא לעשות זאת. ילכו להם. כשהתרחקו הזקיסים, התקרבו האנשים המאומנים, אחד אחרי השני, אל קיר ונלחצו אליו. הזקיסים עברו על ידם וכמעט נגעו בהם. האנשים עצרו נשימתם. הסכינים בידיהם, אבל הם מתאפקים ומבליגים. והנה התרחקו הזקיסים למדי. אחד אחרי השני, אחד בעזרת השני, קפצו מעל לגדר. והנה הם בסנים. בזמן הקפיצה שקשש ה«תומיגן» אצל אחד. עמדו וחנו. לא הרגישו בהם. חיש עברו עד קיר הבית, ונלחצו כולם לקיר. וכאן הרגיש מפקד החוליה במרזב-מים. הוא הודיע לאנשיו שהוא מנסה לעלות בו, ואם יצליח יעלה אחריו עוד אחד. על שאר האנשים לחכות ליד-הקיר – ולפעול לפי המצב. כחתול, כשסכיניו בין שיניו וה«תומי» חלוי לו על הגב, טיפס המפקד ועלה למעלה. אחרי רגעים מספר שמעו למטה צניחת גופה, וזה, שנקבע לכך מראש, מהר וטיפס למעלה אף הוא. כאשר עלה מצא את מפקדו בודק גויתו של גרמני, והנה ראה, – או יותר נכון: הרגיש – שהמפקד פושט את המעיל מההרוג ומתלבש בו, וגם חובש את כובע-הפלדה שלו. השנים התכופפו מעל הגג והרגישו בצעדיו של זקיף אחר על הגוונותא שלמטה, «אני קופץ». – אמר המפקד «ואני אחריו!» – ענהו הטוראי; והשנים קפצו, האחד אחרי השני. הטוראי מצא את מפקדו כשהוא חונק בידיו את הגרמני. מכה בקת סיימה את ההיאבקות. אך גם אנשי האויב למטה הבחינו באותו זמן במשהו חשוד. מישהו התחיל עולה במדרגות. זה היה הקצין מפקד מחלקת הצנחנים. אבל הדמות הלבושה מדים גרמניים לא עוררה בו כל חשד. הוא נגש אל החייל ופתח את פיו לשאל משהו. סכין בגב היחה תשובתו של השני שעמד מן הצד. אחרי זה ירדו השנים באותן המדרגות. הם גיששו סביב הבית, הקשיבו, והרגישו במספר אנשים היושבים בחדר לאורו של פנס קטן, פנס אורוה. האנשים ישובו בשקט גמור. המפקד סימן את הכניסה ואת החלונות. – שנים היו לחדר זה. עבר את הבית מסביב כדי למצוא את אנשיו, ומצא אותם במצב של התרגשות. «שמענו משהו». – «יודענו, משהו קרה». «עכשיו אין זמן לסיפורים» – לחש המפקד «שנים לחלונות – אני לדלת» כששמעו את ה«תומיגן» שלי – זרקו פצצות לחלונות. וכך קם הרבר. עם ה«תומיגן» על המותן פתח המפקד בתנועת-רגל את הדלת פתיחה קלה ומיד נדרדרו «ריות קצרות ומכוונות. אחריהן נשמעה התפוצצות אחרי התפוצצות של הרימונים הנופלים. וכך, אלה שמתפקדים היה רק לסייע לכיבוש הבית – כבשו אותו.

תשעה הרוגים, 11 פצועים, 12 שבויים – את הדו"ח הזה מסרו ליחידה שבאה לכבוש את הבית.